

62ste jaargang 2025 - Nummer 5

Lichtspoor



Eefje van Aggelen:

**'Ik heb geen
moment spijt
of heimwee
gehad'**

Dienstplicht

Deuteronomium 20:1-10

Het is voor ons gevoel lang geleden dat in Nederland onze jongeren opgeroepen werden om zich te laten keuren voor militaire dienst. Werd je goedgekeurd en niet op goede gronden vrijgesteld van deze plicht dan kreeg je een opleiding tot soldaat en werd je bij dreiging van oorlog gemobiliseerd. De rijksoverheid nam je in dienst om je vaderland te verdedigen. Had ze het recht om jou deze plicht op te leggen? Vele ethische en politieke discussies werden wakker geroepen. Dienstweigeren was in. Was sociale dienstplicht een haalbaar alternatief? Als God te maken had met 'oorlog en vrede' dan werd van Hem een machteloze pacifist gemaakt.

Het NBG-Bijbellesrooster stimuleert ons deze zomermaanden om gedeelten te lezen uit het Bijbelboek Deuteronomium. Mozes houdt zijn lange afscheidspraak bij de Jordaan vóór de doortocht naar het beloofde land. Het meeste gewicht krijgt de kern van de joodse geloofsbelijdenis, het 'Sjema': 'Luister Israël, de HEER, onze God (...) is de enige.' (Deut. 6:4-9). Geloven én gehoorzamen – prent het uw kinderen in!

Het is schokkend maar die Ene, unieke, God stuurt zijn volk Israël op oorlogspad. 'Wanneer u ten strijde trekt tegen uw vijanden...'. Discussies over dienstplicht zijn actueel. Zweedse jongeren maken via een vragenlijst hun motivatie voor het leger kenbaar. Oude vragen worden (op)nieuw gesteld.

Momenteel groeit de dreiging van een allesverwoestende wereldwijde atoomoorlog. Er wordt steeds meer geïnvesteerd in de wapenindustrie. Op filmpjes zie je hoe jongeren naar het front gestuurd worden en dood terugkeren. Hartstochtelijk huilende ouders staan bij de doodskisten. Wanneer komt nu eindelijk het beloofde Vrederijk?

Het kopje 'Oorlogswetten' in mijn bijbel boven Deuteronomium 20 maakt nieuwsgierig. Is de God van Israël anders dan wat de oorlogsgoden van de heidenen propageren? We moeten ons niet laten verleiden de God van het Oude Testament in te ruilen voor andere goden naar ons beeld en gelijkenis. 'Als u ten strijde trekt tegen de vijand (...) wees dan niet bang, want de HEER, uw God, staat u bij.'

Jezus citeert Deuteronomium viermaal wanneer Hij door de satan wordt verzocht (Mat.4). Jezus draagt geen zwaard.

Hoevele dienstplichtigen en christenen zijn 'voor God en Vaderland' gestorven?

Heel verrassend vind ik de gronden die er kunnen zijn om tijdelijk vrijstelling te krijgen: wanneer je een nieuw huis bouwt; een verloofde hebt of een wijngaard. Ga dan eerst genieten van het goede leven dat God je geeft. Spaar de vruchtbomen. Zo zie je de Ene in zijn hart, vol barmhartigheid!

En nog zo'n wijze, praktische leefregel: neem je schopje mee (23:13). Anders vervuilt de legerplaats.



Het avontuurlijke leven van Eefje van Aggelen

‘Als het verdriet er weer is, ga ik de zegeningen tellen’

Een onbekende weduwnaar op de stoep bij een jonge vrouw. Haar omgeving ziet leeuwen en beren maar het wordt een gelukkig huwelijk. Het leven van Eefje van Aggelen (77) zou prima passen in een streekroman. ‘Een grote stap, ik zou het zó overdoen. Geen moment spijt of heimwee gehad.’

Een grote stap, dat kun je wel zeggen. Eefje had op dat moment haar draai gevonden bij de zorginstelling waar ze een verantwoordelijke baan had. ‘Ik was alleen, had een huis, werk – ik dacht: het is goed.’ Haar oudste broer vond dat er meer in zat. ‘Hij zei op een dag: “Je moet er eens op uit. Ze komen je echt niet achter de kachel vandaan halen hoor.”’

Eefje laat een veelzeggende pauze vallen. ‘...maar zo ongeveer is het wél gegaan!’

Op een herfstavond wordt er aangebeld. Een man, keurig in pak. Jan van Aggelen, weduwnaar, vader van drie tienerdochters. ‘Hij zocht een vrouw, had via-via gehoord dat ik misschien goed met kinderen was. Ik liet hem niet binnen. Wat later heb ik mijn zus gebeld, die zei: “Waar begin je aan?!” Dat dacht ik zelf ook. Maar het liet me niet los, ik sliep de hele nacht niet; op mijn werk dachten ze dat ik ziek was.’

Intussen liet Jan zich niet uit het veld slaan. Hij stelde voor dat Eefje met zijn dochters zou kennismaken.

“Als het niet klikt, gaat het niet door”. Die ontmoeting verliep soepel. Maar de buitenwereld vond zo’n relatie maar niks. Op één vriendin na – “Wat leuk voor je!” – reageerde haar omgeving terughoudend of ronduit afwijzend. ‘Jan stelde voor dat ik eens moest praten met iemand die hem goed kende. Hierdoor kreeg ik meer te weten over hem en zijn gezin, en gaandeweg werden de bezwaren weggenomen.’

Kareltje

Eefje van Aggelen bewoont een toekomstbestendig huis in Kesteren, op het erf van haar zoon en zijn gezin. Buiten een uitbundige bloemenzee, binnen is het – in haar eigen woorden – net een museum. Veel snuisterijen, kindertekeningen, planten. En overal foto’s. Van Jan natuurlijk, die eind 2021 overleed. Een vriendelijk open gezicht. Op een andere foto is hij op de rug gezien, terwijl hij zijn geliefde Kesteren uitloopt. Hoog op het dressoir een portret van Joke, de eerste vrouw van Jan.

Er scharrelt een rode kat rond, Kareltje. ‘Ik dacht dat het een jongetje was en ging ermee naar de dierenarts om ‘m te laten helpen. Die moest lachen! “Het is een meisje...” We hebben de naam maar gewoon aangehouden.’ Terwijl ze koffiezet en plakken cake royaal belegt met aardbeien uit eigen tuin, vertelt ze hoe er momenteel veel energie gestoken wordt in een pasgeboren kitten. ‘Verstoten door de moeder, een boerderijkat.’ Dan ben je bij Eefje aan het juiste adres. Het beestje moest de eerste dagen elke drie uur worden gevoed. Inmiddels zijn de tussenpozen iets langer maar de zorg is nog altijd intensief: later deze ochtend geeft ze het katje speciale melk via een minizuigflesje.

‘Ik draag de trouwring van zijn eerste vrouw’

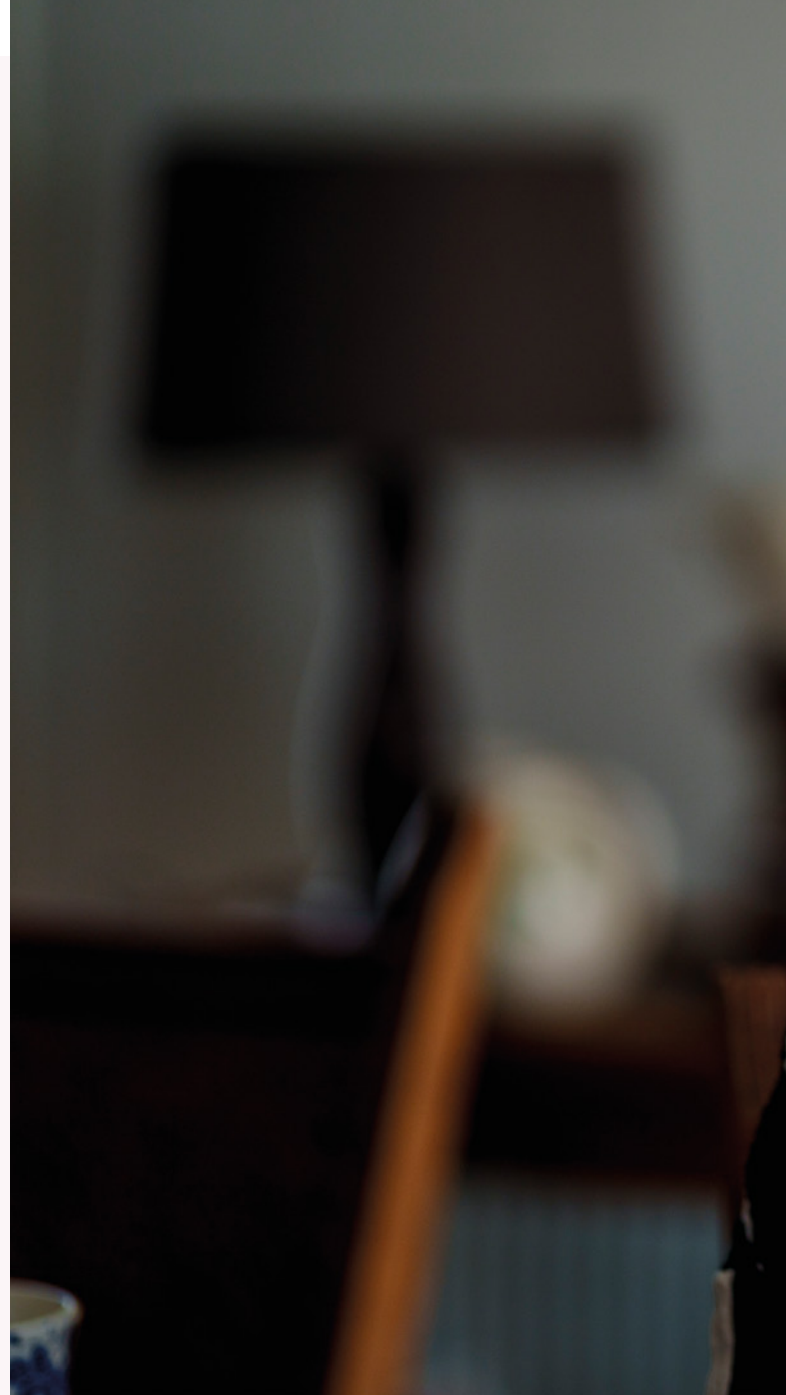
Zondagsschool

Eefje van Kessel wordt geboren in Ederveen, als jongste van zes. Met dankbaarheid denkt ze terug aan haar lieve ouders, ‘vooral mijn moeder was zó zorgzaam!’ Eefje weet zich goed in haar eentje te vermaken en kan met denkbeeldige medespelers mens-erger-je-nieten. ‘Zaterdag, als alles schoon was en aangeharkt, mocht ik niet meer naar buiten. Ik had een klein fornuisje. Op de een of andere manier kon ik iets warmes maken in een groentepannetje.’

Ze wordt niet echt met het geloof opgevoed. ‘Mijn

vader was rooms-katholiek, hij ging in Veenendaal naar de kerk. Mijn moeder was hervormd, naar de kerk ging ze niet. Wel moest ik naar de zondagsschool. De Bijbelverhalen en psalmen hebben diepe indruk gemaakt, de boekjes heb ik nog steeds. Ik ging naar de openbare basisschool – om de keuze voor protestants of katholiek te omzeilen – en als ik tussen de middag moest overblijven, bad ik stiekem voor mijn eten. Dat deden we thuis ook.’

Een scherpe herinnering uit die tijd: ‘Ik was een jaar of acht en lag op bed. Heel bang was ik. Ik dacht dat dood dood was, en vond dat zó beangstigend. Toen was de Here al in mijn leven, maar dat besepte ik nog niet.’ Ze is nog geen 13 als haar vader overlijdt. ‘Hij werd begraven met paard en wagen, ik zie nog de paarden





voor me, met de zwarte kleden eroverheen.' Ze gaat bidden en Bijbellezen. 'Dat is een rode draad in mijn leven geworden.'

Samen met de zus boven haar – alle anderen zijn al getrouwd – blijft Eefje met hun moeder in het huis wonen. Ze krijgt last van angstfobieën, maar een bezoek aan de huisarts levert niets op. Haar moeder is ook niet vrij van angsten. 'Ze was bijvoorbeeld heel bang voor onweer. Dat draag je over op je kind.' Toch is het een mooie tijd. 'We maakten samen ritjes op een tandem.'

Buitenboel

Inmiddels gaat ze ook naar de kerk. Ze doet belijdenis van haar geloof en wordt gedoopt. Haar zus trouwt, Eefje en haar moeder wonen nu samen in het ouderlijk

huis. Tekenend voor de band tussen moeder en dochter is het volgende: 'Ik had een goede vriendin; elke zondag waren we bij elkaar. Maar de zondagen dat ik bij mijn vriendin was, zat m'n moeder alleen. En daarom ben ik ermee gekapt.'

Na de Huishoudschool koestert ze geen concrete toekomstdroom. Voor iemand die van aanpakken weet is er werk genoeg. Schoonmaken in winkels, hulp in de huishouding. 'Ik heb eens uitgerekend dat ik soms wel vijf keer per week de buitenboel deed.' Jarenlang is ze de vaste oppas van een klein meisje. Na het overlijden van haar moeder blijft Eefje, dan 27, in het ouderlijk huis wonen. Niet ideaal, ze vindt het geen fijne gedachte om 's nachts alleen te zijn en familie kan niet altijd komen logeren. De dominee heeft een gouden tip: als je nou eens de helft van het huis verhuurt? Aldus geschiedt. Een handige broer legt water aan (er was nog geen waterleiding), er komt een eigen opgang. Diverse schooljuffen vinden er in de loop der jaren onderdak.

Als de oppasbaan stopt, kan Eefje aan de slag bij een verzorgingshuis in Lunteren. Kamertjes schoonmaken. 'Ik bemoeide me niet met het zorgpersoneel, ze vonden me waarschijnlijk een beetje apart. Toen ik assistent hoofd huishouding werd, mocht ik werklijsten maken en zo kreeg ook een andere band met het personeel. Ik vroeg bijvoorbeeld of ze wilden opschrijven wat ze leuk vonden. Misschien dachten ze: ze valt eigenlijk best wel mee...'

Trouwing

En toen verscheen Jan dus op het toneel. 'Hij was eerlijk; hij zocht een vrouw. Zijn manier van leven, de persoon die hij was – het liet mij niet meer los.' Ze trouwden in de lente van '85. Zijn eerste vrouw, Joke, heeft er altijd bij gehoord. Eefje laat haar rechterhand zien. 'Ik draag haar trouwing. De naam van Jan stond er natuurlijk al in gegraveerd, er moest alleen een nieuwe datum komen.'

Ze raakte in verwachting. 'Ik was 37 en had er eigenlijk geen rekening meer mee gehouden.' De baby bleek aan het eind van de zwangerschap niet meer te leven. De gevoelloze reactie van de verpleegkundige die bij de bevalling was, deed pijn. "Je moet je maar flink houden, want je man heeft het ook moeilijk." Gelukkig was er ook een andere zuster. 'Zij was wel heel lief. Ik ben haar nooit vergeten en binnenkort komt ze hier op bezoek!' Eefje kreeg kracht om het verlies – 'een prachtig jongetje, met pikzwart haar' – te dragen. 'Ik had een laken over de wieg gelegd. Geregeld ging ik ernaartoe.'

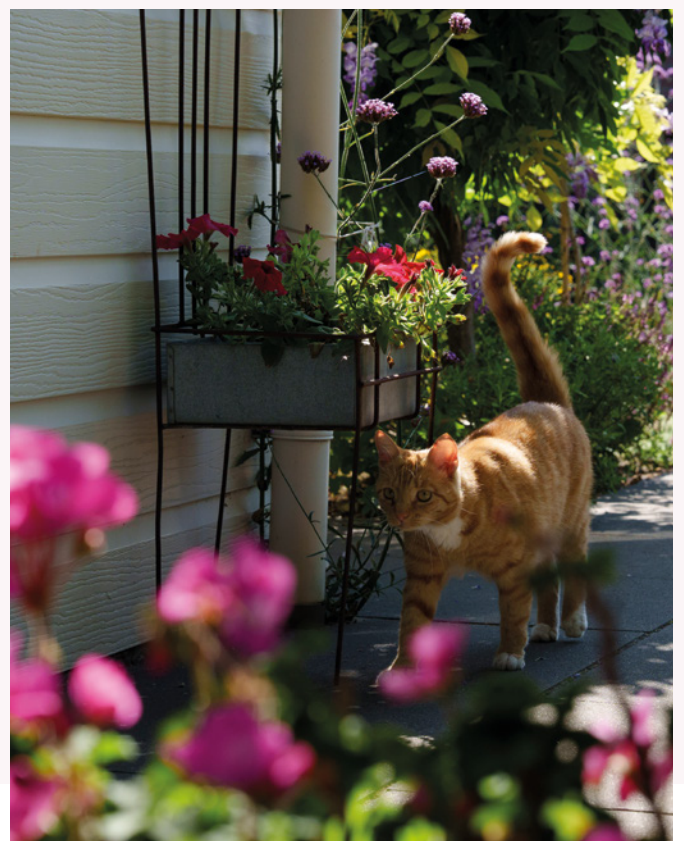
Daarna werd Jan geboren, de stamhouder. 'Iedereen was blij.' Maar ook bij een volgende zwangerschap eindigde het ongeboren leven in de moederschoot. Eefjes vurige wens om nog een kind te krijgen werd vervuld, met de komst van Steven. Twee jongens, wat een zegen! Het verdriet over de dood van de twee stilgeboren kinderen was er natuurlijk nog steeds. 'Veel later, in 2019, zijn ze allebei alsnog geregistreerd en in ons trouwboekje bijgeschreven. Dat heeft me zó goed gedaan! In de kerkdienst op Oudejaarsavond van dat jaar zijn hun namen afgelezen. Een mooi én verdrietig moment.'

Zegeningen

Als ze haar leven overziet, zegt Eefje: 'Ik zou het zo overdoen, ik heb nooit heimwee of spijt gehad.' Heimwee had ze kunnen hebben naar haar geliefde Ederveen, maar in Kesteren voelde ze zich van meet af aan thuis.

Dankbaar is ze voor haar vijf kinderen, elf kleinkinderen en twee achterkleinkinderen. 'Ze zijn allemaal zo goed voor mij! En kijk eens wat een prachtig plekje ik hier heb! Als het verdriet er weer is, dan ga ik de zegeningen tellen.'

In oktober 2014 kreeg ze een hersenbloeding. 'Het was zeer kritiek. Door Gods goedheid ben ik gespaard gebleven, een wonder dat ik tot op de dag van vandaag niet kan bevatten. Iedere dag word ik daaraan herinnerd, dan komt Psalm 116 vers 7 in mij op: "Wat zal ik, met Gods gunsten overladen, die trouwe Heer voor zijn genade vergelden?" Dan denk ik: ik moet Gods grote naam groot maken!'





Zien en gezien worden

Na een mooie werkdag pak ik haastig mijn spullen om te vertrekken. Ik denk nog terug aan de man die na een intens gesprek zei: 'Dat ik jou nu zag, dat vind ik dan wel weer een "ja-puntje".'
'Nu geen uitgebreide mijmeringen', zeg ik tegen mezelf. Zo meteen een eetafspraak met een vriendin die ik al een poos niet gezien heb.

Maar ik word opgehouden. Terwijl ik even later door de gang loop, zie ik haar zitten. Dat wat ze doorleeft staat me scherp voor ogen. Daarom groet ik niet alleen, maar blijf ik toch ook even staan. Ze vertelt over de worsteling met het leven en het verlangen naar het sterven. Mijn blik valt op het doorzichtige tasje aan haar rolstoel. Ik zie dat ze een beduimelde envelop bewaart. Ik luister... en geef aan dat ik er nu niet lang voor haar kan zijn.

Ik krijg een idee. In mijn werktas zitten nog een

paar kaarten. Ik schrijf er een voor haar passend Bijbelwoord op en geef haar de kaart.

Daarop pakt ze de envelop uit haar tasje. 'Kijk, ik heb ook twee andere kaarten gekregen.' Het is even stil. Dan klinkt het zacht: 'Dank je wel. Dit helpt om ja te zeggen tegen het leven.'

Als ik uiteindelijk te laat in het restaurant aankom zie ik mijn vriendin. 'Was ik even uit beeld?', vraagt ze. 'Eh... nou ja.' Echter, ik hoef niets te zeggen, want ik krijg een hartelijke omarming.

'Fijn je te zien!'

Ik glimlach en zeg: 'Dat is dan echt een ja-puntje.'

Elkaar echt zien – dat is wat mij betreft levenskunst. Ik leer elke dag bij, want wie dieper kijkt, ziet zoveel meer. Misschien heb ik me allereerst telkens de woorden van Hagar te binnen te brengen:

'U bent de God Die naar mij omziet' (Gen. 16:13b).



Het hoort er *niet* bij

Olaf verloor zijn beide ouders bij een ernstig ongeluk, waarbij hij zelf ook gewond raakte. Hij deed zijn best vooruit te leven; hij bezocht zijn huisarts en een psychiater vanwege zijn depressieve klachten, werd opgenomen, deed een suïcidepoging. Ik sprak hem een half jaar daarna. Zijn leven op orde krijgen bleek een weg van veel vallen en moeizaam opstaan. Ik schreef hem een brief.

Beste Olaf,
We hadden gisteren een gesprek over grote en echte dingen. Wat maakte je veel mee, genoeg om alle grond onder je voeten te verliezen. Het ongeluk, het verlies van je ouders; je eigen val, in beide betekenissen van het woord, het je opgesloten voelen daardoor, de put van somberte en zinloosheid waarin je belandde. Het zoeken naar a way out, en intussen dicht bij je vriendin blijven (knap!) en de verbinding met jezelf en de rest van je familie recht doen; je huis op orde houden, je verlangen om je talenten te ontwikkelen, je moed om een vaste baan op te geven, aan iets nieuws te beginnen. Stemmen weerstaan. Moeheid weerstaan. Nog meer moeheid voelen, weerstaan. Nog meer somberte voelen, weerstaan. En je noemde en passant het wereldgebeuren, de chaos. Klimaat. Oorlogen. Intense machteloosheid.

Ik hoorde sleutelwoorden: onveiligheid, overstelpend verdriet; en twee dingen die nodig zijn: erkenning en hernieuwd vertrouwen in het leven.

Je vertelde hoe 'iedereen' je weer naar een psychiater wil hebben, en aan de medicijnen.

Ik ben zielzorger, geen therapeut. Sta me toe dat ik als zielzorger iets over de aard van je ontreddeging zeg. Het gaat NIET om pathologie, NIET om iets waar jij verkeerd mee omgaat, het is GEEN afwijking, GEEN zwakte, zelfs geen extra bijzondere kwetsbaarheid. Als ik het goed zie, en ik heb wel wat ervaring, dan gaat jouw worsteling veel dieper, veel existentiëler, veel raker: je bent geconfronteerd met iets wat we wel weten, maar meestal niet voelen of wegduwen: hoe broos we zijn, hoe kwetsbaar en gevaarlijk het leven (ook) is.

Pillen slikken?

Je leeft onbezorgd, met vertrouwen, en pats, er gebeurt iets verschrikkelijks, out of the blue. Je wilt het leven vertrouwen, liefhebben, zorgen, lachen, vriendschappen koesteren, genieten, maar o wee!

Je bouwt, werkt, maakt plannen, ineens is er iets 'echt serieus' aan de hand.

Hoe moet een mens daarmee leven? Overgaan tot de orde van de dag? Daarvan zeg jij terecht: hallo, maar dat gaat niet hoor. Mooie praise-liedjes zingen in de kerk? Glimlachen dat je verder moet met je eigen leven, dat je een lieve vrouw naast je hebt? Ja en amen zeggen tegen iedereen die vindt dat je nog een heel leven voor je hebt? Die wil dat je er nu maar es overheen bent, en anders pillen moet slikken?

Je hebt volstrekt gelijk dat je dat weigert. Dat je dicht bij je gevoel en ervaring blijft dat dat zo niet kan. Dat dat veel te haastig en slordig zou zijn. Dat schrik en verschrikking in je hart hun intrek namen, en dat je dat niet kunt overrulen. Of liever: jij wilt dat niet overrulen en er doekjes omheen winden. Je bent er heel duidelijk over: ik laat me mijn schrik niet afpakken, en wie ermee vandoor wil omdat die iemand (wie ook maar) daar niet tegen kan, mag even wegblijven. Niet om die schrik te koesteren, maar om werkelijk te kunnen leren verdragen dat het leven verrukkelijk EN verschrikkelijk is. (In de Kerk wordt dat sinds eeuwen geweten: daarom bidden we Kyrië voordat we Gloria zingen.)

Onder protest

Het hoort erbij, zei je, maar ik vind dat er meer over te zeggen is: als we deze dingen moeten aanvaarden, dan *onder protest*. Juist dat protest ben je aan het opeisen, en dat protest heeft oude papieren. Je hoeft van mij de Bijbel er nu niet bij te pakken, maar ik zeg je dat die vol staat met protest tegen de dingen die gebeuren, en erbij zouden horen. Ze horen er namelijk 'vanaf den beginne' NIET bij. Het zal wel daarom zijn dat in een van mijn favoriete Bijbelgedeelten staat dat Jezus weent en toornig is bij het graf van een vriend. (De NBV vertaalt dat Hij zich ergerde, maar dat is veel te vlak: er

staat echt dat Hij woedend is, heilige toorn zeg maar). Blijkbaar is er daar iets aan de hand dat er niet bij had mogen horen.

Ik hoop dus dat je iemand vindt die snapt dat je niet een psychologisch probleem hebt, iets waar je beter mee om zou moeten gaan, maar dat je tegen een groot mensentema aanloopt: hoe vertrouw ik dat ik met mijn liefsten veilig genoeg ben? Hoe vertrouw ik me aan dit ingewikkelde, verrukkelijke en verschrikkelijke leven toe?

Grote vragen

Ik zou je in overweging willen geven om een goede pastor te zoeken. Misschien ken je er zelf wel een, anders kan ik je erbij helpen een te vinden. Iemand die het leven niet kleiner maakt dan het is. Iemand die zelf durft te leven met grote vragen.

Ik zet 's morgens als ik wakker word vaak een lied op van Bonhoeffer, de man die door Hitler in het laatst van de oorlog werd omgebracht:

*In goede machten liefderijk geborgen
Verwacht ik getroost wat komen mag
God is met mij, met ons, des avonds en des morgens
Is zeker met mij, met ons, elke nieuwe dag.*

Zo doe ik het, leven. Ook leven met On.
'On'.

Dat is het woord dat ik van mijn leermeester Wim ter Horst leerde. On is dat wat er niet zou mogen zijn, maar er toch is.

Vrede en alle goeds,
Margriet (inderdaad, een dominee)



Binnenkant en buitenwereld

Het is een mooie en warme zaterdag, tweede helft augustus.

We hebben heerlijk de paarse route gewandeld op de Posbank.

Van hoog naar laag, aan alle kanten omringd door de weelderig bloeiende hei.

Als we weer bij de auto zijn, besluiten we, voordat we naar huis rijden, nog even te stoppen in het oude mosterdstadje Doesburg. Een kop koffie hebben we wel verdiend.

We lopen het oude centrum in en horen orgelklanken vanuit de historische Martinikerk. Blijkbaar bereidt de organist zich voor op de dienst morgen. Het klinkt vertrouwd. De kerk is niet open. Ineens staan we voor

een groot doek op de achterzijde van de kerk, met een tekst.

Het verlangen naar koffie wordt even verdrongen.

Maar nu nog even niet

*Haar handen openen zich naar het hemeldak
zij groeit naar de lucht.*

*Haar onbevangen mond proeft
zinnenstrekende smaken van oneindigheid.*

*Het zonlicht koestert de hongerige huid
haar ogen volgen een vogelvlucht.*

De onverstoorbare tijd verlaat de zomer



het tanige lijf kromt zich nu de winter komt.

*Zo bedachtzaam stromen de woorden
uit haar getekende mond.*

*Haar fragiele hand omknelt de wandelstok
en zij wijst fier naar weidse luchten.*

*Dáár wordt op haar thuiskomst gewacht
een schittering in haar ogen ...maar nu nog even niet!*

Marja en ik kijken elkaar aan. Wat heeft Joseline Bakx hier een mooi gedicht geschreven, zomaar, voor ons als passerende wandelaars. Maar niet alleen voor ons, voor iedereen die hier loopt of fietst. En ook voor u als lezer.

Ik zie meerdere mensen stoppen en een foto maken. Bijzonder dat deze kerk iets van haar binnenkant prijsgeeft aan de buitenwereld!

Dat het interieur van een kerkgebouw vaak schoonheid herbergt is mooi, maar hoe communiceren wij dat? Als ik erover nadenk, beseft ik dat van de vier Waddinxveense hervormde kerkgebouwen, alleen de Bethelkerk een kunstwerk bevat dat ook een betekenis heeft naar buiten. Het is een jakobs ladder, van glas.

Misschien moeten we wat meer oog krijgen voor kunstuitingen in onze eigen omgeving. Wie weet welke diepere lagen we ontdekken!

O Jezus, hoe vertrouwd en goed

O Jezus, hoe vertrouwd en goed
klinkt mij uw naam in 't oor,
uw naam die mij geloven doet:
Gij gaat mij reddend voor;

uw naam die onze wonden heelt
en ons met manna spijst,
die onze dood en zonde deelt
en onze vrees verdrijft.

Zolang Gij nog onzichtbaar zijt,
een zon diep in de nacht,
roep ik uw nadering reeds uit
omdat ik U verwacht.

O Jezus, hoe vertrouwd en goed
klinkt mij uw naam in 't oor,
als ik van alles scheiden moet
gaat nog die naam mij voor.

O Naam, eeuwige ademtocht,
een sterveling ben ik,
als eens mijn eigen adem stukt
dan draagt mij uw muziek.

Lichtspoor

Lichtspoor verschijnt zes maal
per jaar en is een uitgave
van de IZB, vereniging voor
zending in Nederland.

In gesproken vorm verkrijgbaar
via CBB, tel. (0341) 56 54 77 en
klantenservice@cbb.nl

Redactie

Nico de Waal (voorzitter)
Marieke Verkaik (secretariaat)
ds. Maaike de Goei-Jansma
ds. Wim Markus
ds. Leo Smelt
ds. Paul Zeedijk
Anneke Verhoeven

Redactie-adres

Breestraat 59-61
3818 BH Amersfoort
Tel. (033) 461 19 49
E-mail: lichtspoor@izb.nl

Fotoverantwoording

Danny van Beek: p. 1
Wouter Muskee: p. 3,4,5,6
Shutterstock: p. 7
Pixabay: p. 8,9,10/11

